sest siis söövad nad oma toidutagavarad juba vara sügisel ära ja võivad talvel kõige poegadega nälga surra.

Kevadel ajab orav oma halli talvekasuka seljast ja muutub jälle selleks kenaks pruuniks loomakeseks, kes meid imestama paneb oma kerguse ja kärmusega.

Maiasmokk tuhkur.

Tuhkur valis enesele eluasemeks aida pööningu. Ta puges pehmete õlgede sisse ja elas siin nagu härra kunagi. Ta oli nähtavasti arvamisel, et see hoone tema jaoks ehitatud ongi ja teravili ja heinad talumehe higi ja vaevaga ainult tema jaoks kokku kogutud.

Tuhkur poeb õlgede sisse, tõmbab enese kerra ja magab siin terve päeva. Ainult õhtul, kui kõik korralikud inimesed magama lähevad, poeb tuhkur oma peidu-urkast välja: ta on näljane. Aidas on pööraselt palju hiiri, nii palju, et peremehe kass nendest sugugi jagu ei jõua saada; aga tuhkur on maias. Hiiri püüab ta ainult siis, kui paremat midagi saada pole, nälg aga kõvasti näpistab. Harilikult otsib ta ikka midagi maitsvamat!

Näe, juba ronibki tuhkur tuvikongi ja hakkab rahulikult magavaid linde püüdma; siis läheb ta kanakuuri, murrab siin kuke ja, et silmapilk selleks sünnis, ka mitu kana ära. Ta oleks võinud oma nälja juba ühe tuvi ehk väikese kanapojagagi kustutada, aga ta ei lepi nii vähega. Igast tapetud linnust imeb ta ainult natuke verd välja ja sööb osa peaaju ära. Nagu